

HOE IK MIJN BROER VOND

Charles Baxter

Toen ik vier maanden oud was werd ik van mijn natuurlijke moeder gescheiden. Alles uit die periode wordt door mijn geheugen gespoeld en komt er schoon, volledig blanco weer uit tevoorschijn.

De spaarzame foto's van mijn moeder tonen een heel jonge vrouw in een verblindende zomerse zonschijn die mij, een baby, als een zojuist gevangen vis op een armlengte voor zich uit houdt. Er hangen kleren aan een waslijn op de achtergrond, kleine katoenen babykleertjes.

Op een van de foto's ligt een gevlekte hond, een kruising van een Labrador en een Dalmatiër, naast de wieg te slapen. Ik zou graag weten hoe die hond heette, maar de tijd heeft die informatie opgeslokt.

Op een andere foto staat een halfvolle fles Grain Belt bier op een gazon naast een kinderbadje. Mijn moeder moet hebben gedacht dat als ze mij op haar zeventiende kon krijgen, ze ook wel bier kon drinken. Mijn moeders gezicht heeft op deze foto's duidelijk problemen met het daglicht. Het kost haar heel wat moeite om zich in dit overdadige zonlicht te koesteren. Ze knijpt haar ogen half dicht en glimlacht, maar die glimlach beperkt zich

helemaal tot één kant, de rechter. De linkerkant blijft onbewogen, behalve bij de mondhoek, waar hij ietsje naar beneden zakt. Door het zonlicht en de zwart-wit film is mijn moeders gezicht verder volledig verbleekt, zonder details, alsof het een ruwe schets voor een gezicht betreft. Ze is nog een kind op deze foto's en ze heeft een kindergezicht met haar door middel van haarspelden naar achteren getrokken haren en enigszins opbollende wangen, waarachter volgens mij kauwgom zit.

Ze ziet er niet naar uit dat ze het gewend is veel buiten te zijn, het arme kind.

Het zonlicht bekommt haar niet.

Ze glimlacht, dat is waar, maar later deed ze me weg. Ik was een te serieus gebeuren, een te luidruchtige belasting. Haar meisjesachtige glimlach was onzeker en uiteindelijk ook niet voor mij bestemd. Ze gaf me weg, aldus de officiële lezing 'aan mijn pleegouders, Harold en Ethel Harris, die ouder en tot een betere ouderlijke liefde in staat waren. Ze gaf hen ook deze foto's, van die ouderwetse met zo'n kartelrand, zodat er bij mij geen twijfels zouden zijn over hoe zij er in dat onwennige zonlicht had uitgezien.

Ik vermoed dat haar tienvriendje, mijn vader, die foto's heeft genomen.

Harold en Ethel Harris waren in alle opzichten mijn ouders met alle liefde en zorg waarmee ze mij omringden, behalve dan het feit dat deze foto's bestonden. De andere kinderen in het gezin, ook geadopteerd, bekeken de foto's van die dame in de achtertuin met interesse, maar daar bleef het dan ook bij. Voor mijn natuurlijke vader had ik nooit enige belangstelling gehad in vergelijking tot mijn pleegvader, Harold Hards, een man die een wonderbaarlijk kalm leven leidde. Als pianostemmer en als het zo uitkwam jazz saxofonist, zat Harold het liefste thuis te midden van alle kabaal en opschudding, gillende kinderen en brekend serviesgoed te neuriën en met zijn vingers...